

“EM VAN CONVÈNCER LA SENZILLESA I L’ALEGRIA DE LAS GERMANES...”

Em dic Noemy Mora Robles, sóc germana juniora de la Congregació de Caputxines de la Mare del Diví Pastor; tinc 30 anys i sóc de nacionalitat costa-riquenya.

Jo també, com Francesc i Clara d’Assís, vaig sentir la crida de Jesús convidant-me a viure amb Ell i a compartir amb tothom la Pau i el Bé. Aquesta és a grans trets la història de la meva vocació:

Jo vaig ser una noia normal, la segona de sis germans. Vaig tenir uns pares realment bons. La meva vida va estar marcada per la familiaritat amb la gent del meu poble, gent senzilla i acollidora amb la qual vaig compartir amb naturalitat el do de la fe.

Com a jove, feia el mateix que els altres joves, les limitacions econòmiques no trencaven els meus somnis; volia tenir diners, formar una família i donar satisfacció a les meves naturals inquietuds.

Tot això, però, deixava un gran buit en el meu interior. Cercava la solitud i em preguntava sobre les raons profundes de la meva existència, buscava alguna cosa que donés plenitud a la meva vida ...

Va ser l’any 1997, quan en acabar els estudis de batxillerat vaig traslladar-me a San Isidro, un lloc una mica més cèntric; la meva intenció era iniciar els estudis universitaris, però no em sentia il·lusionada. Tot ho veia de color gris. Aquell any es va casar la meva germana gran, me’n vaig anar a viure amb ella a San Isidro.

Durant aquest any vaig tenir un problema personal que em va fer tocar fons, vaig haver d’enfrontar-lo sola i en silenci per tal de no perjudicar la meva família, em sentia enfonsada i el meu únic recolzament va ser Jesús de Natzaret, al qual vaig acudir cada tarda intentant fugir d’aquella situació. Jesús em va tornar la

pau. Des d'aquell dia vaig descobrir la fe com experiència personal i a Jesús viu en l'Església.

D'ençà d'aquella experiència sentia una necessitat insistent d'anar a la catedral a donar gràcies al Senyor.

Va néixer en mi un sentiment nou, havia descobert que únicament el Senyor és essencial i que la resta és simplement aparença. Vaig iniciar el que es pot dir una recerca, escoltava amb atenció i tot tenia un aire vocacional. Les homilies i cants em semblaven dirigits a mi.

Un dia, en sortir de la Catedral, em va venir una idea que mai no m'havia plantejat seriosament; la possibilitat d'optar per la vida religiosa. Però, de seguida, vaig pensar que això no era per a mi, a més a més, allà no hi havia monges, almenys conegudes per mi. Vaig dir-li al Senyor que jo, per la meva part, no faria res per buscar cap convent i que no comentaria amb cap persona la meva nova inquietud, que si ell em volia com a religiosa m'hauria d'obrir ell mateix el camí perquè jo no el buscaria.

Això va passar un divendres, l'endemà, com cada dissabte, vaig marxar cap el meu poble a visitar la meva família. Aquell dia va coincidir a més l'Eucaristia, que normalment se celebrava cada dos o tres mesos. En acabar, com sempre, ens vam quedar xerrant dins de l'església. Va ser en aquest moment quan un dels meus oncles em donà un tríptic.

- "Agafa'l, Noemy, per si de cas vols fer-te monja".

No recordo amb certesa la meva reacció, el que sí que tenia segur és que havia demanat una resposta i ara la tenia davant meu. L'únic que recordo d'aquell tríptic és la imatge de Sant Francesc i un número de telèfon. En sortir del temple li vaig dir a la meva mare que trucaria a aquelles germanes perquè volia anar amb elles.

L'endemà, dilluns, novament a San Isidro, vaig posar-me davant del telèfon, després de penjar-lo i despenjar-lo diverses vegades vaig decidir-me a trucar convençuda que la meva intenció era demanar informació i que no calia donar ni el meu nom. Em va contestar la Gna. Rosario, formadora de novícies, i en sentir

la meua inquietud va cridar la Gna. Sandra la qual era en aquell temps promotora vocacional; ara no recordo el que vaig preguntar, el que sí que recordo és la proposta de la germana Sandra de venir a visitar-me. Jo vaig acceptar per cortesia, però estava realment nerviosa...

El divendres d'aquella mateixa setmana ja tenia a la germana Sandra i a una altra religiosa a casa de la meua germana, vaig preguntar moltes coses però el que realment en va convèncer va ser el seu testimoni de vida, la seva senzillesa i alegria.

Aquell mateix cap de setmana van convidar-me a visitar el seu convent a San José. No havia vist mai tantes monges juntes.

Vaig participar en una trobada vocacional a San Ramón de Alajuela i vaig tornar a casa de la meua germana havent demanat l'ingrés per al mes de febrer. Ens trobàvem al mes de setembre. Els mesos següents van ser de molta lluita, el món tornava a brillar, però jo ja havia pres la meua decisió.

En arribar la data acordada vaig trucar novament, em van dir que l'aspirantat seria a Coto 47, un lloc a prop de la frontera amb Panamà. Vaig anar-me'n cap allà amb tres aspirants més, que un mes després tornaren a casa seva. Vaig fer un any d'aspirantat en aquella casa fundada aquell mateix any i, en acabar-lo, em van comunicar que faria la meua formació religiosa a Espanya.

Vaig arribar a Catalunya el dia 11 de febrer de l'any 2000, aquí vaig fer la meua formació i el 27 de setembre de 2003, propera la festa del P. Sant Francesc, vaig fer la meua primera professió religiosa.

Ara, en aquests anys de la meua joventut, desitjo el mateix que Sant Francesc, en la seva Última Voluntat: *"Vull seguir la vida i pobresa de l'Altíssim Senyor Jesucrist i la seva Santíssima Mare i perseverar fins a la fi"*.

Que Déu Misericordiós i Maria em concedeixin aquesta gràcia.